

הצקורבים

לרביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דבר העורך

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח במדור **ניגונים** - חדשות עולם הניגון הברסלבאי, נעבור למדור **שיחת חברים** - יהודים מדברים ברסלב! - להתפעם ממאמרו המרתק של הרב יעקב ב. פרידמן: **בלילה, עם השם יתברך...** לאחר מכן נכנס למדור **ללכת עם תורה** - ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש - נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור **נקודה בפרשה** ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים במדור **משיבת נפש** דיבורים נפלאים לבית ולמשפחה הנובעים מתורת הנחל הנובע - במאמר מדהים: **הנשיפה החלודה שלי...**

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו חודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדו"ס, ולציון זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (ניתנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

ניגונים

// חדשות עולם הניגון הברסלבאי

שמעון לוי בסינגל חדש מרגש ומחזק - "כְּשֶׁרוֹצִין לְכַנֵּס"

הזמר והיוצר שמעון לוי בסינגל חדש עם לחן משלו למילותיו של רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א.

משמעות כוונת השיר: במרוץ החיים היומיומי, הבלתי פוסק, ובזמן הסתר פנים כשהכל נראה אפל וההרגשה היא שכבר אין לך כוחות להתמודד אם הקושי, מציע רבי נחמן, להסתכל על כל אתגר ומשימה רגעית, כעכשווית, כביכול שרק אותה עלינו לבצע, ומעתה והלאה אין כלום, מחר לא קיים.

וזו הדרך בעבודת ה' - "היום אם בקולו תשמעון".

המילים של השיר: "כְּשֶׁרוֹצִין לְכַנֵּס בְּעִבּוֹדַת הַגְּדָמָה לְהֵאָדָם כְּאִלּוּ הוּא מְשֹׂא כְּבֹד וְאֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לְשֹׂא מְשֹׂא כְּבֹד כְּזוֹ אֲבָל כְּשִׁיחֵשֵׁב שְׂאִין לוֹ רַק אוֹתוֹ הַיּוֹם, לֹא יִהְיֶה לוֹ מְשֹׂא כְּלָל."

התורה השלמה: "היום אם בקולו תשמעו (תהלים צ"ה) זה כלל גדול בעבודת השם שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום הן בעסק פרנסה והצטרפותו צריך שלא יחשב מיום לחברו כמובא בספרים וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה כי כְּשֶׁרוֹצִין לְכַנֵּס בְּעִבּוֹדַת הַגְּדָמָה כְּאִלּוּ הוּא מְשֹׂא כְּבֹד וְאֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לְשֹׂא מְשֹׂא כְּבֹד כְּזוֹ אֲבָל כְּשִׁיחֵשֵׁב שְׂאִין לוֹ רַק אוֹתוֹ הַיּוֹם, לֹא יִהְיֶה לוֹ מְשֹׂא כְּלָל וְגַם שְׂאִין לְשֹׂא אֶת עֲצָמוֹ מִיּוֹם לַיּוֹם לֵאמֹר מָחָר אֶתְחִיל, מָחָר אֶתְפַּלֵּל בְּכֹנֶנָה וּבְכַח כְּרֹאֵי וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה בְּשֵׂאֵר הָעֲבוֹדוֹת כִּי אֵין לְאָדָם בְּעוֹלָמוֹ כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתוֹ הַשְּׁעָה שְׁעוֹמֵד בּוֹ כִּי יוֹם הַמְּחִרָת הוּא עוֹלָם אַחֵר לְגַמְרֵי הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ, הַיּוֹם דִּיקָא, וְהַבֵּן". (ליקוטי מוהר"ן, תורה רע"ב)

ניתן לשמוע את השיר בקו חניכי הישיבות - ברסלב בשלוחה: 82

השיעורים הקביעים						
יום	חודש חשוון	הדף היומי מסכת עירובין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"ב	ליקוטי הלכות חלק א	העמוד היומי בווה"ק
ז	יג	פג	חזרה	ח:	כא	צו.
א	יד	פד	תקכו, ב-ג	ט.	כב	צז:
ב	טו	פה	תקכו, ד-ו	ט:	כג	צח.
ג	טז	פו	תקכו, ו	י.	כד	צח:
ד	יז	פז	תקכו, ז-ט	י:	כה	צט.
ה	יח	פח	תקכו, י-יב	יא.	כו	צט:
ו	יט	פט	חזרה	יא:	כז	ק.

התורה הנלמדת בחברת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ל

בלילה, עם השם יתברך...

לאחר גלות של עשרות שנים, הרחק מברסלב מכורתו, יצא הרב יעקב ב. פרידמן לשהות לילה קסום, הרחק מההמוניות והבורגנות, בקרב קבוצה מחסידי ברסלב מה שהחל בלימוד ככולל של אחר חצות, והמשיך ב'תיקון חצות' וב'התבודדות' ביער חשוך, הסתיים בתפילת 'ותיקין' מיוחדת בדרך הוא ניסה לברר על מה ואיך מדברים ב'התבודדות' עם הקב"ה, האזין לקולות הבכי, שמע שאגות, ונמשך אחר קול חליל מתוק וענוג שעלה מתוך האפילה

הרב יעקב ב. פרידמן | צילומים: אבי קרישבסקי, נחמן ווייס

צריך לכוון פנים לפני אבא?
ובכלל, אם אפשר לחייך לאבא, למה
לכוון פנים?

"אני אגיד לך", הוא אומר לי, "מה
דברתי אליו אתמול. אמרתי לו כך: אבא,
אני רוצה לעבוד אותך באמת, להתקרב
אליך, לזעוק אליך, לכסוף אליך, לקיים
מצוותיך. תן בי רצון, תן בי רצון לרצות
לאהוב אותך בלי גבולות, קרב אותי
אליך יתברך."

– ומה עם קצת גשמיות. גם על זה
אמורים לבקש.

"כן, דווקא השבוע יצא לי לבקש",
הוא אומר. "דיברתי עם אבא, אמרתי
לו, 'אתה הרי יודע אבא, שמחר בבוקר
מעבירים את הדירה שלי מגבעה A
לגבעה B לרחוב 'הרב מוצפי'. ולרעייתי
יש רגישות גדולה לשריטות שטלטלת
המשאית והסבלים יוצרים בשידות,
ובמזנון האהוב שלה... ואני אומר לו,
כמו לחבר: טאטא, תעשה שלא יהיו
שריטות במזנון. תעשה שלאשתי לא
יכאב חלילה הלב. וגם תעשה ששנינו
נתחיל כבר לאהוב יותר אותך, ופחות
מזנונים בלי שריטות..."

– והתבודדות כזו אורכת שעה
שלימה?

"אם נשאר קצת זמן, אני מדבר על זה
שהדירות להשכרה ברחוב 'הרב מוצפי'
יקרות מדי... אם אפשר לעשות משהו...
"אני אומר לך מאי משמע 'לעשות'
משהו... 'לעשות משהו' הכוונה שלי, או
שמחיר הדירות יירד, או שהשם יתברך
יפעל בלב האבן שלי, שלא יהיה איכפת
לי כל-כך מעסקי ממון..."

"איך?" הוא מסביר לי כמלמד
דרקדקי, "איך יחד? והרי התבודדות
פירושה להתבודד... 'להתבודד' היינו: רק
אני והשם יתברך..."

זה נשמע הגיוני אבל אני עומד
כאן כשליח העולם שמחוץ לריגושי
ההתבודדות... עולם שמבקש להביא
אליו דרך דפי העיתון ריגושים
מה'פעלד'.

הנה עוד חוצפה מחוצפותיו של
העולם הדשן, המיושב. הוא בוחר
להישאר מגונן בלילות חשוכים בחדר
השינה הממוזג שלו, אבל גם להריח את
ה'פעלד' והבעירה שבו, ב-15 שקלים –
מחיר העיתון.

– אל תתבודד אתי, אני אומר לו,
ונחרד מהעזות של עצמי. אבל תוכל
אולי לספר לי, מה אמרת לו, להשם
יתברך, אתמול בלילה?

"זה יביא כבוד שמים?" הוא תוהה
בפשטות.

– יביא.

אין דרך קלה יותר לרצות אדם,
ברסלב מה'פעלד', ברגעים שלפני
ההתקשרות שלו עם אבא – שיעשה
הכל בשביל כבוד שמים.

"אני אומר לך מה אמרתי להשם
יתברך."

הוא לא טורח לעצום עיניים בדבקות
תיאטרלית. העיניים שלו עצומות
מבפנים. בכלל, אף אחד פה אינו עושה
'פזוזה' להשם יתברך, ודאי לא למצלמה.
חיים אותו, את השם יתברך, נושמים
אותו, מדברים אליו 'מאמע לשון'.

החשיכה היתה עבותה. משהו קודר
מאוד ומרומם מאוד, העניק לכל החוויה
הנדירה הזו ממשות עצומה. מעבר
ליכולת התיאור ולכלי-הקיבול הגופניים
העלובים שעמם הידסתי בין עלי
הבוקיצה בחורשה.

'יער בר גיורא', לא הרחק מביתר
עילית, הוא יער ה'התבודדות' של
קבוצת בני העליה, שעם נפשם
וכמיהותיהם התאחדתי בלילה ההוא.
יער 'בר גיורא' עשוי מחורשות עצי
אלון ובוקיצה, ומנהרות של דמעות
ושאגות של כיסופין שנספגו בחלל.

ממעבה החורשה נשמע לפתע קול
חליל נוגה. מאן-דהו מנגן לפניו יתברך.
קול החליל נוגה ומזכך באותן רמות
איכות. כזוהי ברסלב: בעולם שכולו
נשמה ונפשיות – עשוי אותו חליל
עצמו להפיק רמת איכות שווה של כאב
ואושה.

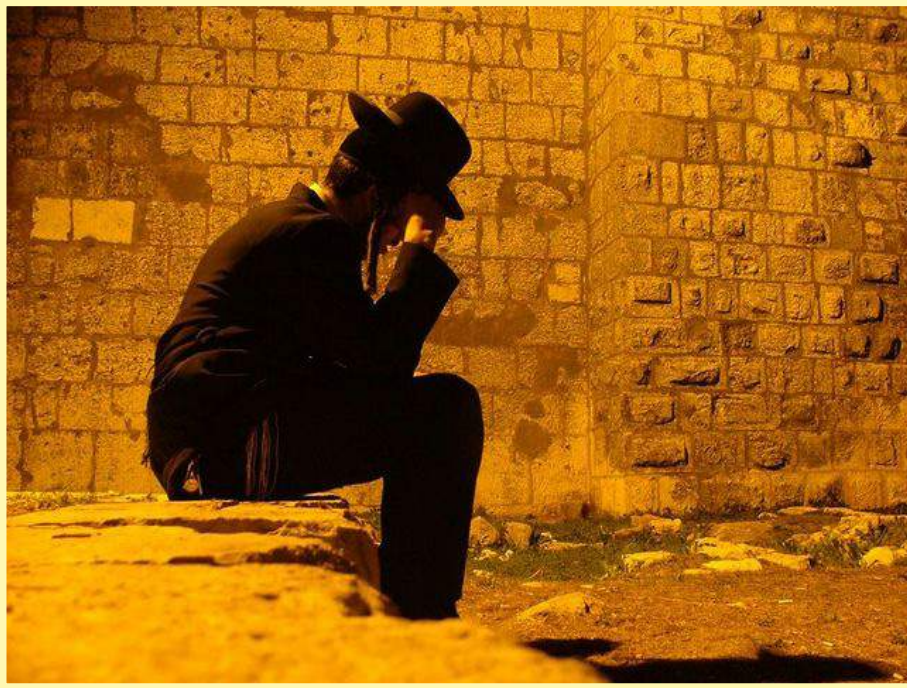
מתחילת הערב נצמדתי לר' שלמה. ר'
שלמה, חנוט בחאלטל מרופט המשתלב
היטב עם ה'פעלד' (שדה ההתבודדות),
חמוש בזוג עיניים יוקדות, שהוקפו
בלית ברירה ברי"ש מ"ם ח"ת אברים
מיותרים, שנועדו רק לתת רקע לעיניו.

כשר' שלמה מתבונן בי בעיניים
הבוערות, החמימות, המחבקות, נוצרת
ההרגשה כאילו אמר לי:

"הנה אני כאן, אולי אתה רוצה בי?"

תוכל, אני מעיז פנים ושואל, לשתף
אותי, להשמיע לי, מה אתה אומר
ב'התבודדות'?

העיניים שלו מחבקות אותי אל לוח
ליבן:

– וזה נראה לך מתאים? לנדוד באמצע הלילה לעבי היעה, כדי לדבר על שריטות של מזנון, ועל מחירי דירה ב'הרב מוצפי'?

הוא החל כבר להתעטף בגארטל לקראת ההתבודדות. הוא, בצדק, אפילו אינו טורח להשיב על בערותי תשובה מסודרת:

”אני מדבר עם אבא שלי... עם חבר שלי... אני מדבר על הכל, על הכל”.

– ונניח, נניח לרגע לכאב של אשתך על השריטות במזנון... לאשתך לא כואב שחודשים, לילה-לילה, אתה מצוי בחברת העצים והחשיכה, והחלילים והבכיות, במקום, בפשטות, להיות לצידה ולצד ילדיך?

הוא שב ומחייך אל תוך עיני ואני תוהה לרגע אם בברסלב לא שמעו על כעס. הוא תופס את שתי ידי, ואומר לי באותה רכות, שפתה הרשמית של ארץ ה'פעלד' וההשתוקקות להשם יתברך:

”שיכאב לה? שיכאב לה שאני הולך להשם יתברך?... שיכאב לה? זה יתכן?”

ניגון לאבא

אנחנו נוסעים בטנדר מהיכל בית המדרש אל ה'פעלד', ל'התבודדות'. הנוסעים פוצחים במשך כל הנסיעה בניגון דבקות נוגה, מתוק, מפלח. אני בער מארצות הקור והיבושת הליטאית, הרחק מהרגשי הקרבה הפשוטה, הנוגעת, מחפש 'לבושים' של חיצוניות.

איזו מנגינה זאת? אני שואל בדחיפות אברכים לידי.

איש לא ידע. גם לא היה איכפת לאיש. כל עוד הניגון הוא 'כלי' לקרבה נפשית להשם יתברך, משנה הדבר מי הלחין, מתי ולמה?

כשהגענו ל'פעלד', והכל התפזרו איש לפינתו, אני שומע, עולה ובוקע מתוך האפילה, קול חליל מתוק וענוג. אני מחפש שעה ארוכה, עד שמגלה על-גבי סלע ענק, מוגן בענפיו של אלון ענק-מימדים, את החלילן, היושב, ממש כמו ביערות מז'בוז' וברדיטשוב, כשעיניו עצומות בדבקות, החליל מונף אל האינוסוף, ונפשו מתרפקת עם החליל אל קונה.

הוא מנגן לאבא.

מתקרב כדי הבל-פה ממש, והצללית אינה רואה ואינה שומעת.

”אוי ווי די הארץ ביינקט צום טאטן...” (“אוי כמה שהלב מתגעגע לאבא!”)

אני עוצם את עיני, ושוכח לרגע של חסד מתפקידי ומחויבותי לקוראי, ומתמזג עם הצללית, והנימים הענוגים המתפשטים בחורשה העבותה, במתק וכיסופין שלא מעלמא הדין. למרבה הפלא, אני מוצא את עצמי שר בלחש יחד איתה:

”אוי ווי די הארץ ביינקט צום טאטן...”

הנהג והצלם קוראים לי מכיוון הרכב. ואני יוצר מרד קטן, ומסרב לחזור. המושגים האלו: צלם, נהג ואוטו נתפסים כאן, ברגעים האלו, כחלול בוטה של הקודש, הבוקע ומזדמר מהיער הביתרי באלפי נגהותיו.

זמן קצר לפני היציאה להתבודדות ישבתי עם החבורה, בכולל של אחר חצות.

אברך ניגש אלינו. “שלום עליכם רבי ייד”, הוא אומר בפשטות.

”הוא אדם חשוב”, מוגן עלי ראש הכולל, “הוא הולך לתאר את...”

למושג “חשוב” יש כאן רמת עניין, כמו לצבע הגרביים של נשיא ונצואלה. סולם המושגים כאן נבנה יותר מהשאלה הבאה:

גם הניגון הזה, היכולת לנגן להשם יתברך, מצויד באותו סוג הגיון חי טבעי, נטול מחיצות וחציצות ותחפושות, ונטול שאלות הדר ויוקרה ומוסכמות...

הנה ה'כלים' היחידים, הנחוצים כאן בארץ ההתבודדות וההשתוקקות:

חלאטל, גארטל, חליל, חשיכה עבותה, ושמים טהורים מהזהמה המסמאת של חיי החומר.

מחלצות מיותרות, כשאתה עומד ליד הדבר עצמו. הגדרות ומשלים הופכים למעמסה מיותרת – כשאתה מרגיש, חי, נושם אל תוך קרביך את ה'נמשל' גופו.

אנחנו מעמיקים אל לב החורשה. קולות מתמזגים של בכי, צעקה, זימרה ונגינה ממלאים את החלל. הלב נפתח לפתע פתאום לרווחה גדולה. אני מתקרב אל צללית שחורה, הצמודה לאחד העצים, והומה המיה חרישית:

קומט ברודער לאז מיר ארויס פון פעלד...

לאמיד זאך זיצין צווישן די ביימלאך,

לאז מיר רעדן צום הייליגען טאטן...

קול שירתה של הצללית, עולה ובוקע ומפלח את לבי. מעולם לא שמעתי משהו מואר כל-כך – בוקע ממחוז חשוך כל-כך.

ופתע נקטעת השירה, וקול בכי מתוק, עולה מתוך הניגון המופלא. אני

לא בוערת פה בהכרח צדקות מופלגת. לא נתקבצו לבית מדרש הזה כל מחונכיו של רבי אלי' לופיאן, ועדיין קלם נמצאת בגבול קניגסברג-ליטא ולא בהרי יהודה.

מה שבלט וקרן ורומם אותך לפסגות, היתה חניניות הפשטות. וגם התמקדות עליונה במטרה. השאיפה לדבקות בהשם יתברך בכל הדרכים והאמצעים – מעמידים באור חיזור חסר-עניין כל מעמד אחר שהחיים מערימים.

שאגות ובכיות

היה שם עוד משהו, שראיתי לראשונה בחיי.

רואים שם כל הלילה הרבה מאוד חמימות, נינוחות ואהבת האדם, חיוכים שטופי אורה, שמחת חיים מושרשת עם כוסות קפה היוצרים אווירה, אבל לא יוצרים שום שביב אחד של תחושת בטלה.

מה לומדים פה? אני שואל את הרב יהושע מאיר דויטש, ראש הכולל.

הוא מחייך:

"כל אחד מה שמאיר לו. תורה צריכה להאיר. יש אברכים שסיימו פה בתקופת הכולל, שלוש פעמים ש"ס... ויש כאלו שרכונם עכשיו על 'תקון לאה', החלק מ'תקון חצות', שבשנת השמיטה אומרים רק אותו".

הוא ניגש איתי לארון הספרים. "כאן תמצא 'משיבת נפש', 'לקוטי הלכות', וגם כרכי 'אבי עזרי' עד מהדורא חמישאה, ועד בכלל... יש שמאיר להם 'אבי עזרי' מהדורה רביעאה... יש שמתרפקים על דיבור של תוספות או דברי חסידות של מוהרנ"ת מברסלב..."

לפתע מפלחת את החלל שאגה נוקבת מסוף האולם. איש אינו מתפלא. שאגות ובכיות מתקבלות כאן גם כפריקת מטענים לפני חי-החיים, וגם כדרך להיטהרות...

ניצוץ גדלק בעיניו של הרב דויטש:

"תיגש. תראה, על מה הוא שואג..."

ניגשתי. אברך רכון על אחד הרשב"מים הארוכים בשלהי פרק 'חזקת הבתים'. העיניים היוקדות שלו מתמזגות עם לשונותיו הקדושים של הרשב"ם, ומפעם לפעם הוא מעורר ומלבה את

החמימות נטולת העכבות המיותרות, נראים החיים כל-כך פשוטים ומאירים ובהירים.

ונכונים.

כאן, ליד ה'לקוטי הלכות', כוס תה חמימה, והאור בעיניים, וה'רעבנס זאך' (העניין של רבנו), החיים נראים טבעיים בתכלית:

למה באמת לא להרים ידיים, ולהסיט אותן ימינה ושמאלה, אם יהודי עם מצלמה בידו יהנה מכך?

באמת לא הפריעו לך הצילומים המשוניים האלו? שאלתי אחר-כך את רבי אברהם.

"למה יפריעו? זה יעזור לו מן הסתם, לתמונה שלו שתצא טוב יותר", הוא מסביר לי כמלמד דרדקי הגיון שב-47 שנות חיים לא חשבתי עליו.

"מן הסתם", אני אומר לו בעגמימות.

והרהרתי אז בעצב עמוק, כמה תחפושיות ומסיכות-של-יורהה מנופחות, וכמה סבל האנושות עוד תעבור, עד שההיגיון הברסלבאי העוטף, הפשוט הזה, ירכך את מרוצם העז של החיים.

השתדלתי לא לחשוב מה היה קורה בכולל בני-ברקי, אם צלם היה מבקש מאחד מחשובי האברכים שירים, לצורך צילום לעיתון, את ידיו ומרפקיו מהגמרא, למעלה, ימינה, שמאלה, כדי לבחור 'פוזזה'.

"נו נו, מי שתהיה, העיקר שאתה איתנו. כמה כפיות סוכר לשים לך בקפה?"

יש משהו סוחף וקסום בפשטות ובשלווה הזו. שום גיגונים ושום שאלות של כבוד, וכיבודים מאוסים, ועקרונות מלחיצים, ושאר תחפושיות מעיקות, שבני העיר מתרפקים על סבלן באהבה משונה.

זו הפינה הראשונה בעולם שבה זרמתי בשניות ספורות, אני ורגשותי ומשאלותי, ישר אל תוך לבות האנשים, ואל עיניהם המחייכות.

"אני יכול לצלם אותך עם זרועות פרושות קצת יותר ללמעלה?" שואל אבי הצלם את אחד הלומדים, ואני מעריץ את הדבקות שלו במשימה.

"קצת יותר למעלה? נו מהיכי תיתי למה לא... כמה למעלה?"

"לא, לא כך", אומר לו אבי. "קצת יותר עם המרפקים שמאלה..."

ובמקום לומר לו בפשטות, בה אני הייתי אומר למי שהיה תוחב לאפי מצלמה באמצע הלימוד, שאני לא 'אובייקט צילום' של 'שעה טובה', ושכולל איננו אתר צילומים, אומר לו רבי אברהם, מחשובי לומדי הכולל:

"ככה זה בסדר במרפק? זה מספיק שמאלה?"

לא איש תמים רבי אברהם, שידיו יהיו מונפות להכי ולהתם, לבקשת כל צלם. אבל כאן, במקום המואר הזה, עם

כאן, מאחורי העץ

'אוויר צח' אלא נושמים את הלילה, את הטוה, את הדממה...

יצאתי בעקבותיו, ראיתי את העיניים הנוצצות שלו, קודחות במין חדווה שמעל לקיומה הרופס, הקרתני של ביתה, ומצוקות היומיום שלו...

ואז ידעת:

למבט המנצנץ הזה בחשכת הליל – קוראים אושר.

בין ענפי העץ

– אתה, אני שואל את ראש הכולל, יכול להגדיר במשפט ממצה, מה נשתנה הכולל הזה מכל הכוללים?

"בוודאי". משנתו סדורה. "השאיפות שיהודים מעניקים בדרך-כלל לילדיהם הן 'תהיה תלמיד-חכם גדול', או: 'תהיה צדיק גדול'. זה דבר נפלא. אבל כשמגיעים מכשולות, יש שברוך.

"אנחנו אומרים לנערינו, לאברכינו: תצמחו ותגדלו יחד, ובתוך ומתוך המכשולות... למרבה ההפתעה זה מעניק עומק וערך גם ללימוד עצמו".

את רבי אהרן, אימפריה של להט וחמימות, מצאתי מאוחר יותר ב'פעלד' בהתבודדות, יושב, עיניו עצומות, על ספסל זרוק בקרחת חורשה קטנה. אני מחלל את קדושת המעמד, ומתיישב סמוך אליו ולשרעפיו.

– התבודדות, אני מתעקש ושואל, ו'תיקון הצות', וריקוד, חצובים מעולם הרגש וזקוקים לרגש מפעיל... הגיוני בעיניך שלילה-לילה הרגש של חברי הכולל יתעורר בדיוק בין השעה שלוש ועשר דקות לארבע ושלושים לפנות בוקר? ואם רגש של משהו מבקש להתבודד בצהריים? או מאידך, אם משהו מרגיש בארבע לפנות בוקר שליבו קר כקרחה? זה לא יוצר מלאכותיות הרסנית בעבודתכם? הפסיכולוגי...

ובלב-ליבה של המילה 'הפסיכולוגים' נשמע מקצווי בית המדרש קול מר הומה, זהו קולו של דוב'לה, ב'תיקון הצות'. נפשו יוצאת בדברו על גלות השכינה מהיכלה...

כבר לא מודרני בדור שטוף ההכשרים וההידורים והחומרות שלנו, לבכות בפשטות על צער השכינה. נפשו של דוב'לה הומה:

"כאייל תערוג על אפי – – קי מים – – כן נפשי תערוג – –"

כשמעתי את איכות הסבל ואיכות הכמיהה, ואושר-ההיטהרות, העולה ומיתמרת מנקודת-הנפש של דוב'לה, התביישתי שזיהמתי את ההיכל הזה עם מושגים זרים. והבנתי, לראשונה בחיי, שלפסיכולוגיה אין מגע עם המושג הקרוי טוהה.

כעבור דקות אחדות יצא דוב'לה לשאוף אוויר. כאן בכלל לא שואפים

נקודת החיבור בינו לקדושת התורה על-ידי שאגה.

מאוחר יותר, בדרכנו לשדות ה'התבודדות', אני ניגש אליו ונכנס איתו לשיחה.

– שאגה? חזקת הבתים? 'ההוא ארבא', 'כל דאלים גבר', 'יהא מונח'... עניינים שכליים... שאגת-הרגש מאי עבידתיה?

הוא משתומם, ומתבונן בי כבן כפר שהגיע לכרך הגדול של ההרגשים, המתסיסים כל חלקת אלוקים:

"שאגה מפקיעה את הלימוד מה'מלומדה', ומהחשש שבבא בתרא יהפוך לעיסוק טכני רחמנא ליצלן... שאגת-נשמה יוצרת חיבור ביני לרשב"ם, ולנותן תורתו של הרשב"ם..."

התרשמתי.

"לפעמים", אומר לי הרב דויטש, ראש הכולל, "באמצע לימוד לווהט בלילות החורף הקפואים, גם פורצים בריקוד קטן מדי פעם לחמם את הנשמה ואת הגוף במפולת-יד".

– כשהקדוש-ברוך-הוא חילק את הרגש, אני שואל אותו, שטפה כמות גדולה יותר את ברסלב? בכל פינה הרגש פורץ אצלכם, וגואה ושוטף... גם אני אדם בעל רגש ואני לא מסוגל לפרוץ בריקוד באמצע סוגיה. זה גם מופרך מבחינה מדעית. אי-אפשר כל הזמן, כל יום, להתרגש... "כל האומר הלל בכל יום הרי זה מנאץ", אומרים חז"ל. משום שאי-אפשר מעשית להתרגש כל הזמן...

"אתה" מאשים אותי ראש הכולל הרב דויטש, "מדבר כמו פסיכולוג. אתה מדבר על רגש ועל חמימות שעולם הנפש מכיר. אנחנו מדברים על קרבת השם... למה אתה מביא איתך את הכלים המגושמים האלו להיכל השם?"

"בכלל, אומר לך משהו: להתבודד כל לילה יוצר אולי עייפות רגשית. עייפות יוצרת אטימות. אבל כשמדובר ב'חבר' – דווקא האטימות מרוממת... חונכנו לדבר איתו יתברך כמו עם חבר... רבי נחמן מבקש, שתפנה אליו ותשתפך על עצם הקושי הזה לפנות אליו ולהשתפך...

"ובכלל, לדבר ברגש עם חבר זה תמיד חי, ושטוף טללי רעננות..."

– יום-יום, אני שואל גם אותך, יום-יום לחזור ולהתרגש, ולהתלהט? זה אפשרי?

הוא פוקח את עיניו בניחותא. "פשיטא. מי שאינו מרגיש את השם יתברך כאן, ממש לידו, מאחורי העץ, ליד העץ, איתו בתוככי נשמתו, בתוככי החושך הכבד, מי שלא חונק להרגיש, רואה רק חושך ועצים... נו, עצים וסלעים זה שעמום..."

"אדם כזה מרגיש שעמום גם בדקת-התפילה הראשונה... לצעוק לעצים ולאבנים? אבל מי שמרגיש שהשם יתברך איתו פה, בלילה, ביעה, כשכל תשוקות העולם ואשליותיו מפנות את מקומן לדממה ולמגע האלוהי הצרוף, החיות שלו נשמרת רעננה, יום-יום..."

"היה כאן לפני שבוע מישהו שצעק לילה אחד במשך שעה שלימה! שעה שלימה בלי הפסק של רגע: זכור ריבוננו של עולם את שמחה ארז בן שולמית!

"ומה, נראה לך, קרה בדקה השלושים ושבע? ובדקה הארבעים ושש? הוא חזר על השם הזה באותו יקוד, עם אותה בעירה נפשית, שהסעירה את רמ"ח אברי הנפש המפרכסים שלו לקראת אלוקים... שהוא גם החבר הטוב ביותר..."

ההופעה החיצונית שלי, משדרת ניכוח. כי אין לבא אל שער המלך לבוש הדר. לראשונה בחיי אני מתבייש בושה בריאה, בשל הדר.

לפחות לו הייתי מתעטר בחלאטל מרופט...

אני מתלונן לפני רבי אהרן על העגיבה החגיגית שלי, והופעתי הסימטרית, המתנגשת כל-כך בטוהר הטבעי המיתמר כאן. אי-אפשר ליצור מגע עם הנפש פנימה, עם לבוש מלאכותי.

"שוב אתה טועה. השם יתברך הוא גם חבר. הוא מקשיב גם לבעלי עניבות הדורות".

והוא קם ועושה מעשה, ומציב אותי בין ענפיו של עץ חרוב אדיר-מימדים. "תנסה גם אתה לדבר אליו".

דברתי, אפוא, גם אני אליו דיבורים של 'פעלד'. אבל כאן בחבורה לימדו אותי, שמה שמדברים ב'פעלד' עם השם

יתברך, לא מדברים עם קוראי 'שעה טובה'.

המפגש הזה עם הלילה ב'פעלד', היה חשוב לי אישית, נפשית, לאחר גלות של עשרות שנים, הרחק מברסלב, מכורתי.

ברסלב היתה בית ילדותי. לא ברסלב הממוסדת של היום. אני זוכר ברסלב ששפכה דמעות-דם על השיר "מי יתן לי אבר כיונה אעופה ציון הקודש אומנה". ברסלב עם כלות-הנפש של רבי שמואל שפירא, עודני זוכר אותו מימי ילדותי, ראשו מוטל על האבן הצוננת של ציון רבי שמעון, ועיניו הטהורות של גדול העובדים בחצרות ברסלב, לוחשות פצועות-פצועות בכלות-הנפש, על גלות השכינה מהיכלה:

"ולשערי ציון אשר אהבתי – –
ולשערי ציון נעוף כיונים – – –
ולשערי ציון – – – ולשערי ציון – – –"

או ברסלב של רבי יענקל'ה תפילינסקי, מאנשי השם בחצרותיה, שהיה בוקע לבבות של אבן, כשהיה מיילל בקול נורא, שעות על גבי שעות באין הפוגות:

"נהפך לשדי בחרבונני קיץ סלה – –"

"נהפך לשדי בחרבונני קיץ – –"

לא היו גבולות שם בקראמ'ל של רבי שמואל, של רבי יענקל'ה. היו חוזרים על תשוקותיהם פעם אחר פעם אחר פעם, כאילו ביקשו להדוף בכוח התשוקה והגעגוע וכלות הנפש את שלטון האימה של ברז'נייב, צ'רנגוק, אנדרופוב וקלגסיהם, שחצצו בינם לרוח אפס.

או ברסלב בימיו הגדולים של רבי יעקב מאיר שכטר, כשהיה עדיין ניגש לתקיעות. כילד הרגשתי הלם, כשהייתי נתקל בו רוקע, קופץ לגבהים של ממש בשאגה:

"אשרי הם יודעי תרו – עה – –"

"בשמך יגילון כל הי – – – ום – – –"

ואני מרגיש את עצמי 'מזיק ברשות הרבים' כשאני מעתיק את הנעימה הזו, שנעקרה מקרביו ממש, ללא תווים...

וכשהיה רבי יעקב מאיר שואג ורוקע, ומתרומם לשמי-שמיא, ומאריך

והומה ב'יוד – – – עי תרועה" – זה היה הרגע שבו הפכה ברסלב של מעלה ל'יודעת תרועה'!

איש לא נשאר שם אדיש.

ילדותי עברה גם בצל האצילות המיושבת של זקן החסידות ומעתיק השמועה רבי לוי יצחק בנדר, והגאון רבי אלחנן ספקטור, שינק בין השאר את העדנה והמתינות מרבו הקדוש מרנא ה'חזון איש'...

מה קרה לברסלב

קרה משהו לברסלב.

ברסלב המתגעגעת, הכוספת, העורגת, משהו בגעגוע, בכלות-הנפש נסדק במעט, היום כשברסלב בחלקה הפכה מטבע עובר לסוחר למאכרים בעלי עניין וממון, ולאנשי בוהמה המחפשים את עצמם.

ברסלב שהיתה צמודה ל'רעבנס זאך' ("העניין של הרבי"), עם השפראך הפנימי שלה, כבשה דרך אל העולם הגדול. או שהעולם כבש אליה דרך. כבר לא רק החצר המקודשת באומן, בבילינסקי, עם שער חורק וגויה מוטרפת, שקבעה את מי ומתי להכניס ל'ציון'... כבר לא טבילה הירואית בקרחי ה'דנייפר' הקפוא. וגם לא נסיעות של מסירות נפש, בעזרתו של ח"כ מאיר ווילנר הקומוניסט שלנו באומן.

מטוסי פאה, אולמות תפילה מהודרים... אפילו האמרות הנודעות של מוהר"ן "יש עניין שנתהפך הכל לטובה", או "אם אתה מאמין שאפשר לקלקל תאמין שאפשר לתקן" – כבר נמכרות היום לתיירים בצורת תליונים, ציורים ועבודות-אמנות. שירת-הכיסופין הברסלבאית, החודרת וה'נוגעת' ביותר בנגינה החסידית, שבעבר נזקקה לקצת 'מבינות', תופסת בעזרת קלטות, מכשור טכנולוגי וזמרים 'שבים' – מקום מרכזי במדפי גל-פז'.

ההתפתחות לטוב ולרע שפקדה את המערכת החרדית, לא פסחה גם על החלקה הברסלבאית. העיתונות החרדית למשל התפתחה לאימפריה, והיא מחפשת את הייחוד ואת ה'שונה'. וברסלב יש לה הרבה מהזן הזה. אפילו היום, כשבראש השנה נוהרים לחצרות אומן 15 אלף יהודים (נכון להיום כ-60 אלף יהודים, א.ג.).

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

הליכת אברהם לארץ ישראל

הנה העצה העיקרית המבוארת במאמר היא למשוך עצמו אל האמת האמיתית, בכל מצב שהוא, ובדברי מוהר"ן מבואר היטב על פי זה כל עניין פרשה זו, והציווי שנאמר לאברהם לך, וההיפרדות מלוט, ונביא דבריו המתוקים בזה.

וז"ל (ליקוטי הלכות חו"מ, הלכות גנבה, הלכה ה אות ה-ח): "וזה בחינת ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך ואעשך לגוי גדול וכו'. כי אברהם היה הראשון שהתחיל לגלות האמת בעולם על כן זכה לכל הבחינות המבארים בתורה הנ"ל שהם ארץ ישראל ותפלה ואמונה ונסים, כמו שמבאר שם, עין שם. וזהו לך לך מארצך וכו' אל הארץ וכו' זה ארץ ישראל. ואעשך לגוי גדול ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, זה שאומרים אלוקי אברהם 'ואברכה' זה שאומרים אלוקי יצחק וכו', הינו בחינת תפלה אמונה שאברהם זכה על ידי אמתת תמימותו, כי הלך תמיד בתמימות באמת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, 'הולך תמים' זה אברהם. ועל ידי זה זכה שצוהו ה' יתברך לילך לארץ ישראל. וזכה לתפלה ואמונה בשלמות גדול כל כך עד שיזכה שיאמרו אלוקי אברהם בכל התפלות שכל מי שירצה להאמין בה' יתברך ולהתפלל אליו יאמר אלוקי אברהם וכו'. כי עקר התפלה והאמונה נמשך על ידו על ידי גדל האמת והתמימות שלו וכו'".

וילך אתו לוט

"וזהו, וילך אברהם כאשר דבר אליו ה' וילך אתו לוט, הינו שהחשך כרוך תמיד אחר הקדושה, כי לוט בחינת לטותא, כמו שאיתא בזהר הקדוש בחינת החשך שהוא בחינת שקר, שהוא עקר זיהמת הנפש בחינת ארור אתה, הינו שהחשך בחינת לוט הלך תמיד אחר אברהם להחשיך לו חס ושלום וכנ"ל שבכל פעם שהאדם עומד להתפלל וכו', שזהו בחינת שמושך עצמו לארץ ישראל וכו', כי הכל בחינה אחת כנ"ל אזי תכף וילך אתו לוט, שהחשך כרוך אחריו ורוצה להחשיך לו, חס ושלום, וזה כל העבודה והיגיעה של הצדיקים והכשרים לברך האמת מתוך חשכת אפלת השקר המסבב בכמה וכמה מיני סבובים וליצנות וערמוניות בלי שעור ומי שרוצה לחוס על עצמו הוא מושך עצמו תמיד אל האמת לאמתו. וזהו בחינת ויסע אברהם הלך ונסוע הנגבה. שהוא דרום שהוא ימין בחינת אמת דתליא בעתיקא דאיהו כלא ימינא. שבכל מקום שהלך ונסע בגשמיות ורוחניות הלך ונסע והקשיך עצמו תמיד לימין שהוא האמת, כי אי אפשר להודיע לאדם דרך האמת בפירטי פירטיות בכל דבר ובכל עת וזמן רק המשכיל החפץ באמת הוא מסתפל בכל פעם בכל דבר על נקדת האמת והולך ונוסע ומושך עצמו תמיד לימין שהוא בחינת אמת בבחינת הלך ונסוע הנגבה וכו'".

אם השמאל ואימינה

"וזה שאמר אברהם ללוט, אל נא תהי מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין רעיך וכו' הפרד נא מעלי אם השמאל ואימינה ואם הימין ואשמאילה. ואיתא במדרש שאמר לו, אם את לשמאלה אגא לדרומא ואם אגא לדרומא את לשמאלא והביא שם משל לשני בני אדם וכו' עד מן כל אתר אגא משמאל לההוא גברא, עין שם. ולכאורה תמוהין דברי המדרש, כי לפי משמעות המקרא נראה שנתן הבחירה ללוט להימין או להשמאל והוא יפנה לצד השני לימין או לשמאל וכך דרך בני אדם כשרוצין

להשקיט המריבה שאומר לו בחר לך איזה צד שתצד כדי שלא תהיה מריבה ולפי דברי המדרש שאמר שאברהם אמר לו שתמיד יקח לעצמו הימין ואת לוט ישמאל תמיד אם כן בודאי לא יתצד.

"אך על פי דברינו יתבאר בענין ה' שמשמעות המקרא כפשוטו ודברי המדרש שניהם עולים בקנה אחד, הינו שאברהם שהוא בחינת אמת טען עם לוט שהוא בחינת שקר וחשך הרוצה לסבב את האמת בכמה מיני סבובים בלי שעור וטען עמו אברהם הפרד נא מעלי כי אני איני רוצה לילך בדרךך אך בכל מקום שתפנה אני אפנה לצד אחר אם השמאל ואימינה, הינו אם תצד לסבב ולבלבל אותי בבחינת שמאל, דהינו בתאות ובהרהורים וכו' שהם מסטרא דשמאל, ואימינה אני אמשיך עצמי לצד ימין שהוא דרך התורה דרך האמת, כי אני מושך עצמי רק לדרך התורה באמת שהוא בחינת ימין. ואם הימין, הינו אם אתה תאמר שאתה הולך בדרך ימין, כי על פי רב השקר והחשך מלביש את עצמו באמת ואומר שהוא חפץ רק בדרך התורה וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרונם לברכה בתחלת הספר שהיצר הרע מלביש את עצמו במצות וכו' וכמו כן מצוי הרבה בעניני המחשבות שבאדם שעל פי רב מבלבל אותו על ידי שרוצה להפך האמת. וכן בענין בני אדם הרוצים למנע מדרך האמת שהם אומרים לרע טוב ולטוב רע ואומרים שהם רוצים להדריך אותו בדרך האמת כאלו האמת שהוא בחינת ימין אצלם, ועל זה טען אברהם, ואם הימין ואשמאילה, הינו שאם אתה תצד להימין, דהינו מה שנקרא אצלך ימין אזי ואשמאילה אני אטה מעליך ואפנה לצד אחר לשמאל, כי איני חפץ ימין שלך, כי באמת לאמתו ימין שלך הוא שמאל ושקר גמור מאחר שבאמת אתה חפץ בהסתותך להדיח אותי חס ושלום, מנקדת האמת על כן איני חפץ ימין שלך ואפנה לשמאל, דהינו מה שלדבריך הוא שמאל. ועתה צדקו יפה דברי המדרש הנ"ל שאמר: מן כל אתר אגא משמאל לההוא גברא, כי בודאי באמת לאמתו נשאר

שיחת חברים - המשך

האם זה טוב? לא ברור.

מחד, אלפי בעלי תשובה נוספים בסיעתא דשמיא אל חיקה החמים של ברסלב. אלא שבמקביל, ברסלב כתנועה, איבדה במידה מסוימת מנקודת-הפנים שלה. ממשנת הגעגוע, הכיסופים והתשוקות הרוחניות – שדווקא בתקופות המצוקה שלה, רוממו אותה לפסגות.

ונפשינו, מקום שבו השפה הרשמית, היא שפת הפנימיות של ברסלב, והמגע היחיד עם החיים הוא מגע הנפש שאין כמו ברסלב, שידעה לעשות בו שימוש עתיר-תהילה!

(כתבתו של הרב יעקב ב. פרידמן פורסמה בעיתון 'שעה טובה' י"ז סיון תשס"ח, והובאה בשער ברסלב)

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

מדוע נצטווה אברהם לבוא לארץ ישראל רק אחרי שיצא מכבשן האש

"ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" (בראשית יב, א). לעיל בפסוק האחרון בפרשה הקודמת (שם יא, לב) כתוב: "ויהיו ימי תרח חמש שנים ומאתים שנה וימת תרח בחורן", ופירש"י: "בחורן" - הנורן הפוכה, לומר לך עד אברם היה חרון (כמשמעות תיבת "בחורן") אף של מקום בעולם, עכ"ל. פי' ג' הפוכה היא מורה על סיום דבר, והיינו סיום החרון אף. ומובן מסמיכות פסוק זה לפסוק שבתחילת פרשתנו שנצטווה אברהם לבוא לארץ ישראל, שרק אחרי שנסתלק חרון אף של מקום - אז יכל אברהם לבוא לארץ ישראל, אבל כל זמן שיש עדיין חרון אף בעולם, כביכול אין אברהם יכול לבוא לארץ ישראל.

ולבאר טעם הדבר, יובן על פי דברי רבינו בלקוטי מוהר"ן (תורה קנ"ה), וז"ל: ארץ אפים הוא תלוי בבחינת אמונה, כי 'כל זמן שיש עבודה זרה בעולם חרון אף בעולם' (ספרי ראה צ"ו), אבל על ידי אמונה שהוא הפך עבודה זרה, נתבטל החרון אף, וזוכין לאריכות אפים, שהוא הפך החרון אף, הינו שזוכה על ידי אמונה לאריכות אפים וכו'. ודע, ש'ארץ אפים' תלוי בארץ ישראל, כי שם זוכים לבחינת 'ארץ אפים'. כי ארץ ישראל היא בחינת 'אמונה', כמו שכתוב (תהלים לז, ג) "שכן ארץ ורעה אמונה", וכמו שאמרנו רז"ל (פתיבות דף ק"י) 'כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוף'. נמצא שארץ ישראל היא בחינת אמונה, ועל ידי אמונה זוכין לבחינת אריכות אפים, עכ"ל. ומבואר בדברים אלו, שכל השגה של ארץ ישראל תלויה בענין 'ארץ אפים' שהוא ביטול הכעס. ולכן רק אחרי שהתקיים וימת תרח בחורן - שנסתלק חרון אף של מקום מן העולם, רק עכשיו שייך להתחיל להשיג את בחינת ארץ ישראל, ואומר הקב"ה לאברם שיצא מאור כשדים.

אכן צריך איתערותא דלתתא מצד האדם בעצמו להשיג בחינת 'ארץ אפים', ומבאר רבינו בתורה זו, שעיקר השגה

בדבריו זכרוננו לגרסה בסיומן כב שמה שנקרא אצל האדם אנו הוא רק עצם הנשמה, כי בשר האדם נקרא בשר אדם ועקר האדם הוא הנשמה והנשמה הוא חלק אלקי ממעל שהוא עצם האמת. וזה בחינת נשמות ישראל שהתחילו מאברהם שנאמר עליהם כלו זרע אמת, וזהו 'לך לך', הינו שתלך לך לעצמה, דהיינו לעצם האמת שלך המשרש בך שרק זה נקרא אנו כשהאדם מדבר על עצמו וכן רק זה נקרא אתה או לך כשמדברים עמו לנוכח, הינו שבכל הלוקח בגשמיות ורוחניות תלך רק לך לעצמך לעצם נקדת האמת המשרש בך ולא תסתכל על שום הסתות ופתויים של השקר המחשיך אנפי ברייתא עד שקשה מאד לעמד עליהם מי שאינו משתדל לחוס על עצמו לחפש תמיד האמת לאמתו לבל יטעה את עצמו.

"וזהו לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך כי פטה מיני חשך ושקרים הנמשכים מארצך דהיינו מהעיר והמדינה שנתגדל בה, כי זה ידוע שהקלפה קדמה לפרי ובכל ארץ ובכל מקום אף על פי שיש שם הרבה טוב אבל יש בכל מקום כמה מיני חשכות המחשיכים את האמת, דהיינו מה שבכל ארץ רבם רודפים אחר תאוות, ובפרט אחר המטון והכבוד וכו' כאלו זה הדרך נתן מסיני חס ושלום. וצריך להתרחק מזה ולצאת מארצך הנ"ל ותלך לך לעצמך לנקדת האמת שזה עקר עצמך כי אם תסתכל על האמת תבין היטב כי לא זה הדרך לבא לתכלית הנצחי לעולם הבא. וכן וממולדתך דהיינו שיצא מהרע והחשך שיש בו מצד ההולדה בחינת הן בענין חוללתי וכו'. וכמו שכתבנו על פסוק המה ואביהם וכו' (בסימן י"ד). וכן ומבית אביך שהוא משפחתו, כי יש כמה שטותים ושקרים שגדבק בו מצד משפחתו שמתזיקים עצמן למיחסים גדולים וכאלו כל הכבוד שיהיה להם וכיוצא בזה שאר שטותים ובלבולים, ומכלם צוה לו ה' יתברך

לוט תמיד בשמאל, כי עקר בחינת ימין הוא אמת שהוא כלא ימיני ומי שנוטה מהאמת אף על פי שמלביש את עצמו במצות ואומר שכן הוא האמת בחינת ימין, באמת הכל הוא שמאל גמור, כי האמת הוא אחד ובכל צד ופנה שהאמת הוא כן זהו עקר הימין. וכמו למשל כשאחד הולך בדרך ויש לפניו שני דרכים אחד לזמין לעיר צפת והשני לשמאל לעיר טבריה וכיוצא, כשהוא צריך לטבריה אזי הדרך לצד שמאל הוא אמת הדרך שלו והוא אצלו הדרך הימין. והדרך הימין שפונה לצפת הוא שמאל אצלו מאחר שאין צריך לשם והוא פשוט. כמו כן בכל הדרכים והעצות בדרכי ה'. כשהבעל דבר ואנשיו מלבישין עצמן במצות כאלו הם רוצים להדריכו בדרך הימין מאחר שהאמת אינו כן צריכין לפנות מעליהם אף על פי שלפי דעתם הוא לשמאל, כי באמת זה השמאל הוא עקר הימין מאחר שהאמת הוא כן. וזהו אם הימין ואשמאלה שאני אפנה לשמאל מהימין שלך ואף על פי כן אתה תשאר תמיד בשמאל, כמו שכתבנו במדרש הנ"ל ואשמאלה אין כתיב כאן אלא ואשמאלה מן כל אתר אנו משמאל למהו גברא, הינו כנ"ל, כי תמיד ישאר בחינת לוט שהוא חשכת השקר בשמאל וכו'.

לך לך לעצמך

"וזה בחינת לך לך מארצך וכו' ותבת לך אינו מובן כלל כאשר נדחק רש"י בזה ופרש, לך לטובתך וכו'. ועל פי הנ"ל יובן היטב בענין ה'. כי כבר מבאר לעיל ש'ה' יתברך צוה עליו בפרשה זאת שימשיך עצמו לכל הקדשות הנ"ל, דהיינו לארץ ישראל ותפלה ואמונה ונסים שקלם זוכין רק על ידי אמת כנ"ל. וזהו, לך לך' ד"ק, שקל הלוקח ונסיעתך יהיה לך ואליך לבד, הינו לעצם נקדת האמת שזה עקרך וחייתך, כי עקר האדם הוא הנשמה הקדושה שבו שזה כל האדם, כמו שכתוב בספרים ומובא

בשלמות, זכה להשיג בחינת 'ארץ אפים' בשלמות, והוא זוכה לארץ ישראל.

עוד מבאר רש"י בריש פרשתנו, שע"י ארץ ישראל זכה אברהם לבנים, "לך לך - להנאתך ולטובתך, ושם אעשר לגוי גדול, אבל כאן בחרן אי אתה זוכה לבנים". ומקורו טהור מהגמ' בראש השנה (דף טז). שע"י זכות ארץ ישראל זכה אברהם לבנים. וביאר בענין זה דבר נפלא בספר אפיקי ים (לר' יצחק אייזיק חבר בסנהדרין דף צג), שדוקא ע"י יציאתו מכבשן האש באור כשדים, ע"י הועילה לו זכות ארץ ישראל לזכות לבנים. והביא שם את מה שאמרנו בגמ' לגבי חנניה מישאל ועזריה: רבי יוחנן אמר, עלו לארץ ישראל, ונשאו נשים והולידו בנים ובנות. וביאר הענין כתב שם וז"ל: על פי מה שמבואר שם בגמ'

של 'ארץ אפים' תלוי באמונה, בין כלפי מעלה שע"י אמונה הקב"ה מאריך אפו עמו ומבטל את הכעס והדינים מעלינו, ובין כלפי האדם בעצמו ע"י אמונה מפר את כעסו, כי כל מה שיש לאדם כעס שהוא היפך 'ארץ אפים', הוא מחמת שאין לו אמונה בשלמות, והוא כועס ומקפיד על מה שקורה לו, אבל אם יש לו אמונה שלימה שהכל מאת ה', והכל הוא רצון ה' בעולם, ודאי אין לו שום סיבה לכעוס על שום דבר, ויהיה לו 'אריכות אפים' על כל דבר, כי יודע שכל דבר שקורה לו בין לטוב ובין למוטב הוא רצון ה', ואיך יכעס על זה. ולכן אברהם בא לארץ ישראל בצאתו מאור כשדים, מיד אחרי שהפילו נמרוד לכבשן האש, שעמד אברהם בניסיון גדול באמונה, וכיון שהיה לו אמונה כזו

שיצא וילך מהם לך דיקא, דהיגו לעצמך שהוא עצם נקדת האמת שהוא כל האדם כנ"ל, ואז תבוא אל הארץ אשר ארץ ארץ ישראל ואעשה לגוי גדול זה שאומרים אלקי אברהם שהוא שלמות התפלה ואמונה וכו' ונברכו וכו' שהוא בחינת נסים וכו', כי לכל זה תזכה על ידי האמת וכנ"ל.

"וכל זה אי אפשר לברר בכתב רק כי אם החפץ באמת יבין. פי כבר מבאר בדבריו זכרוננו

שזהו לך לך 'לך' דיקא, דהיגו לעצמך לעצם נקדת האמת השוף לך וכמוכא בהמעשה של החכם והתם שאמר התם זה מעשה שלו זה מעשה שלי וכמוכא מזה על פסוק וספרתם לכם, 'לכם' לעצמכם, עין שם בדברינו (בהלכות ספירה הנקללת בהלכות פסח הלכה ט). על כן באמת צריכין תפלה ושיחה הרבה ולדבר הדבור באמת כנ"ל עד שיזכה תמיד למשך עצמו אל האמת לאמתו ויזכה לכל הנ"ל."

עבודת הלב // פניני הערות וביאורים לפי סדר התפילה על פי תורה זו

פסוקי דזמרא

ואחר כך בפסוקי דזמרא מזכירים הרבה עניין זה של הארת האמת, וכן את עניין הניסים והנפלאות שעשה השי"ת עמנו בעבר ובהווה ובעתיד [שכל זה הוא בחינת הארת האמת כמובן במאמר] והכנעת העכו"ם והאילילים, כי עי"ז גופא מתבטל כל החושך שעיקרו מבחינת העכו"ם.

הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו

ומתחילים "הודו לה' קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו", כי זה עיקר עבודת האדם, לקרוא בשם ה' בכל מצב ובכל מקום, שע"ז מאיר לו אור ה', ועיקר הדרך לזה הוא ע"י הודאה לה', שזה עיקר אור האמת להתבונן בעוצם חסדי ה' ונפלאותיו עמנו בכל עת ורגע, ועי"ז "הודיעו בעמים עלילותיו" כי עי"ז יכולים למצוא את אור ה' והניסים הנפלאים שעושה עמנו בכל עת, גם בתוקף התגברות העמים שהם בחי' החושך, וזהו ג"כ כל המשך הפסוקים,

לברכה שבני אדם הם מונעים גדולים יותר מהיצר הרע, כמבאר שיחותיו הקדושות בזה, עין שם. ולא מבעיא שיש מונעים רשעים או קלי עולם ולצנים וכו' המונעים בדבריהם מן האמת אף גם יראי ה' יכולים לפעמים לבלבל את האדם בעצתם שאינה טובה לפניו לפי דרכו ויש בזה כמה בחינות בלי שיעור. על כן החפץ באמת צריך לזהר למשך עצמו תמיד לעצם נקדת האמת שלו כפי מה שהוא צריך באמת

בכניסתנו לארץ ישראל, כי ארץ ישראל הוא בחי' ניסים כמבואר במאמר (אות ה), וע"כ בעת כבישת ארץ ישראל האיר ביותר אור הניסים, וממשיכים באריכות על כל הניסים שהיה אז ושיהיה לעתיד לבוא בעת הגאולה שאז יתגלה אור האמת בעולם, ועוצם הניסים והנפלאות שיעשה השי"ת בעולם, עד שיכנע לגמרי כל החושך של העכו"ם.

חייתני מיורדי בור

וזה בחי' מזמור שיר שמודים על ש"חייתני מיורדי בור", כי עיקר הבור הוא בחי' החושך שמתגבר על האדם בכל עת בכמה וכמה אופנים, ועי"ז מודים לה' שנתן לנו את העצה הזו של אור האמת שע"ז "העלית מן שאל נפשי חייתני מיורדי בור", "כי רגע באפו חיים ברצונו וכו' הסתרת פניו הייתי נבהל", כי עיקר החושך והבהלה הוא רק מהסתרת פני ה' אבל מיד כשזוכים לגלות את אור פני ה' שנמצא עמנו בכל מקום ממש, ממילא יוצאים מכל החושך וההסתרה.

"שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו, התהללו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי ה', דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד", בקשו פניו דייקא, כי זה עיקר העצה לבקש תמיד את אור פני ה' ועי"ז יאיר עליו אור השי"ת בעצמו שמאיר ע"י חיפוש וביקוש האמת שהוא אור השי"ת בעצמו, ועי"ז יכולים בכל מצב לזכות להיות קרוב לה' ולראות את הניסים והנפלאות שעושה עמנו בכל עת.

זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו

וממשיכים "זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו", כי עיקר אור האמת נמשך ע"י יעקב שזכה לעצם האמת עד שתיקן תפילת ערבית אף בתוקף החושך, וכמבואר במאמר (אות ב) ובליקוטי הלכות (הלכות גנבה, הלכה ה), וזהו "אשר כרת את אברהם ושבועתו ליצחק, ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם", כי התחלת אור האמת התחילה ע"י אברהם ויצחק, אבל אצל יעקב נשלם אור האמת בשלימות כזו שתוכל להאיר לכל חושך שהוא, וממשיך לספר באריכות את הניסים שעשה עמנו השי"ת

ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה בקו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 34

מאד צדק וגו' ואעשה לגוי גדול, וכמו שפירש"י שם אתה זוכה לבנים וכאן אי אתה זוכה לבנים. והוא סוד עמוק מאוד, שנבוכדנצר הרשע היה ניצוצו של נמרוד, כמו שאמרו חז"ל בחגיגה (דף יג.) 'יצתה בת קול ואמרה לו רשע בן רשע בן בנו של נמרוד וכו', [ייחס את נבוכדנצר אחר נמרוד משום שהיה ניצוץ שלו], וגם מבואר שחנניה מישאל ועזריה הם היו ניצוצי ג' אבות שכולם נכללו באברהם, כידוע שלכן חותמים 'מגן אברהם' כמו שאמרו בגמ' בפסחים (דף קיז:) 'והיה ברכה' בך חותמין וכו', עכ"ל. והיינו שכל ענין מה שירדו גם חנניה מישאל ועזריה וגם אברהם אבינו לכבשן האש, הכל היה כדי לעשות אותם ברייה חדשה כדי שיוכלו לזכות לבנים, וזה נעשה ע"י כח ארץ ישראל שזכו לה ע"י אמונה.

על פי דברי רבינו לעיל בתורה הנ"ל, שכדי לעורר את זכות ארץ ישראל צריך 'אמונה', היינו שצריך שיהיה לו מעצמו 'אריכות אפים', שאותה קונים על יד כח האמונה, ולכן דוקא ע"י האמונה החזקה שהיה לחנניה מישאל ועזריה, שהאמינו בהקב"ה והשליכו עצמם לכבשן האש, עי"ז זכו לעורר לעצמם את זכות ארץ ישראל, ואע"פ שהיו סריסים שאינם יכולים ללדת על פי טבע, נעשה להם נס ונעשו ברייה חדשה דוקא ע"י שהיו ראויים להשרף, ובכח זכות ארץ ישראל זכו להוליד.

וענין זה בעצמו היה באברהם, וכמו שכתב שם באפיקי ים הנ"ל, וז"ל: וכמו שהיה באברהם, שלאחר שיצא מאור כשדים וכבשן האש שהפילו שם נמרוד, ואח"כ אמר לו הקב"ה "לך לך

(דף צג:) שהיו חנניה מישאל ועזריה סריסים ממש, [ופירש"י וז"ל: סריסים ממש - שסירסו לחנניה מישאל ועזריה, שכן דרכן של מלכים לסרס את האדם כדי שלא ישא אשה ויהא פנוי לעבודת המלך], ועליהם נאמר (ישעיה גו, ד-ה) "כי כה אומר ה' לסריסים וגו' ונתתי להם בבייתי ובחומתי יד וישם טוב מבנים ומבנות" וגו', והטעם שלאחר שנפלו לכבשן האש ועל פי טבע היה ראויים להישרף, וא"כ נעשו שם ברייה חדשה ממש, ובצירוף זכותא דארץ ישראל נעשה להם נס והולידו וכו', עכ"ל. (אמנם רש"י שם בסנהדרין דחק לומר שלמ"ד סריסים ממש פליג על מה שאמר לעיל שעלו לארץ ישראל והולידו בנים, ולהג"ל מיושב שאין מחלוקת, כי נעשו ברייה חדשה ע"י כבשן האש). ונראה להוסיף על דבריו

הנשיפה החלודה שלי

הניגונים של הימים האלו. אלו ניגונים שונים ומאתגרים. כאילו אספו בבת אחת את כל חוברות התווים הרגילות ונתנו הוראה חדשה: עכשיו תנגנו לבד. זה מעניין. זה שונה. אבל יוצאים מזה ניגונים טובים בעזרת השם

תנגנו לבד

אנחנו צריכות להתמודד כל יום עם יום אחד, כל שעה עם המשימות שלה, כל בית עם האתגרים שלו וכל משפחה עם הניגון שלה. כי זה באמת "שבו איש תחתיו". לכל אחד יש מקום שונה לגמרי מזולתו. כל נתון משנה את התמונה; יותר בנים, יותר בנות, יותר גדולים, יותר קטנים, בית עם חצר, בית בלי מרפסת, מקומות שכבר פתחו את החיידרים, מקומות שמעולם לא סגרו אותם...

יש כל כך הרבה ציורים פרטיים.

מישהי אמרה לי: לכל אחד יש קורונה פרטית משלו. קורונה היא כמספר האנשים שחלו בה. זה לא משהו שאתה יכול להגיד עליו דבר אחיד. כי כל אדם חווה, תמיד, אבל עכשיו במיוחד, את ההתמודדות שלו בצורה ממש אישית ופרטית ומושגחת.

אז בהצלחה לנו כשאנחנו מנגנות את הניגונים של הימים האלה. אלו ניגונים שונים ומאתגרים. כאילו אספו בבת

לה גם הוראה פנימית שאומרת: תהיה מי שאתה, במקום שאתה. אל תלך למקום לא שלך. עזוב את להט החרב המתהפכת של ששת ימי החול וחזור לחוויה השקטה והשלימה של גן עדן.

נדמה לי שזאת ההמלצה לימים הלא ברורים האלה. אם את קמה בבוקר ואין לך הגדרה ליום שלך, פשוט תסתכלי עליו ותראי מה הוא מזמן לך, ותנסי להיות עם זה.

כל יום בא לך עם הקפסולה הפנימית שלו, ואם נתרכז רק בכאן ובעכשיו המוטלים עלינו, ואם נוריד אנטנות שקולטות מידע מיותר, וממש נתפלל על זה שלא נשמע ולא נדבר שום דיבור מיותר, שלא נטחן כדי שלא נטחן מכל מיני מיידעים וספקולציות שלא קשורות אלינו, ופשוט נהיה במקום שלנו, בעזרת השם זה לא יהיה קשה מדי. והרי גם קיבלנו הקלה מכמה וכמה ריצות והתרוצצויות שהיינו מתרוצצות קודם.

שבו איש תחתיו

אנחנו בשדות מאתגרים. המציאות נהיתה חידה שהקב"ה חד לנו. השגרה לא חוזרת לעצמה ואף אחד לא מגלה מה הולך לקרות, מתי ואיך. הבנות איבדו לגמרי את העניין של למידה סדירה. בית הספר מתרחק מהן כמו חלום ישן, פעם פעם, מי זוכר מתי, כמו בבוקר לבשו תלבושת והלכו לבי"ס... היו אז מורות אמיתיות, בשר ודם, שעמדו על הקתדרה, לא כמו הדמויות המטושטשות, העשויות קול ללא גוף, שמקשיבים להן (אמן) בכל מיני שעות ביממה...

אין לאף אחד מידע כמה זמן ימשך המצב לא מצב הזה, אולי מן השמיים מפנים אלינו דיבור שאומר: "שבו איש תחתיו".

על שבת נאמר (שמות טז, כט): "שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי" והצדיקים אומרים שזו המתנה של שבת. חוץ ממה ששבת עוצרת אותנו מלפעול במציאות החיצונית, יש

קו' חניכי הישיבות' – ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 331-40-31-077

הודעות ועדכונים.	שלוחה: 1
לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שיע"י 'הקבצו'.	שלוחה: 2
1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.	שלוחה: 3
1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשארת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחות 'הליכה עם תורה' - 'חברות תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.	שלוחה: 4
סיפורי התקרבות וראיונות.	שלוחה: 5
1 - פגישי ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 4\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א ש"ט. 7 - הוזה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.	שלוחה: 6
1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשארת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.	שלוחה: 7
1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 4\3 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.	שלוחה: 8
1 - שידור חי.	שלוחה: 9
0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').	שלוחה: 0

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

יצר הרע, ואת התעותוע, ואת זה שאנחנו כל הזמן נרדמים ושוכחים וגם מזניחים ולא מבינים מה חשוב ומה בעצם אמרו לנו, למה באנו, מה אנחנו צריכים לעשות.

העייפות הקהה של החומר, היא הסיבה לכך שהשירה שלנו מרתקת כל כך. לשום מלאך מעולם לא הייתה האופציה לשכוח את הניגון שלו. לשום מערכת בכל העולמות לא ניתנה בחירה אם לשיר או לחדול.

רק אנחנו נמצאים במקום של טוב ורע, והקב"ה שולח לנו קריאות וסימנים, ומחכה ומחכה, ויש לו סבלנות ויש לו אהבה, ויש לו חמלה והוא יודע מה עובר עלינו, והוא אומר: אני מאמין בכם. אני מאמין בכל נפש בכל מקום שהיא, שמתישוהו היא תתעורר, ומתישהו היא תשאל – אז מה הייתי אמורה לעשות פה? מה מבקשים ממני? מצפים ממני... אני מצפה... יש משהו... נכון?

כמה שאנחנו ישנות עמוק, מתישהו אנחנו מתעוררות ומתחילות להרגיש אי שקט ומרימות את העיניים, וצליל אחד חלוד שהכלי המזונח שלנו מצליח להשמיע, משמח את הקב"ה לאיך ערוך יותר ממה שהצלילים של כל הבריאה המופלאה מצד אחד, אבל המתוכנתת מראש מצד שני, משמיעה לו.

צליל נולד

הצדיקים אומרים דיבור שהוא אחד המנחמים ביותר, להורים בפרט ולכל אחד שמסתכל על עם ישראל בכלל.

הם אומרים שאצל הקב"ה האמת חשובה ויקרה יותר מהכול, ובשביל שיהודי יצליח להשמיע את הניגון

זה נורא מוזר, ריבוננו של עולם, כי הכלי שלי שבור וחלוד. אני מזייפת כבר אלפיים שנים של גלות. אני בכלל לא יודעת לשיר ולנגן ורוב הזמן אני בכלל שוכחת שזה התפקיד שלי. רוב הזמן אני ישנה והכלים זרוקים לידי, הולכים ונרמסים ומשתפשים וניזוקים בגלל רשלנות. בגלל ישנוניות. בגלל עייפות. בגלל קהות חושים. ואתה עוזב את התזמורת של שמיים ושמי שמיים ובה לשמוע אותי, איך מפעם לפעם אני מוציאה איזו נשיפה? איך זה יכול להיות?

העולם מלא במוזיקה הכי יפה שיכולה להיות אי פעם, מה ההיגיון שהקב"ה יניח למוזיקה המדהימה ההיא ויבוא לשמוע את המוזיקה הכושלת שלי? איך אפשר להבין דבר כזה?

הסיבה היא, שהמוזיקה שמתנגנת בכל העולמות, כמה שהיא עוצרת נשימה ומדהימה, היא מוזיקה שהקב"ה בעצמו קבע וטבע בתוך הבריאה. כאשר הקב"ה ברא את השמש, את הירח, את הכוכבים, את המלאכים, את השרפים, את הגלגלים, את האופנים, הוא כתב להם את כל התווים. הוא קבע אותם, את מהותם, את טבעם, את עבודתם, נתן לכל אחד את הדיסק שלו, לחץ על 'פליי', ומאז זה מנגן. מבריאת העולם ועד סוף ששת אלפים שנה, לכל אחד יש את הניגון שהוא מנגן. אבל מי באמת הלחין את הניגון הזה? הקב"ה.

ורק אנחנו, ילדי, בני אברהם יצחק ויעקב, מלחינים לו לחנים מקוריים. כי אנחנו נמצאים כאן על פני האדמה, ויש לנו את הדבר המופלא שנקרא בחירה, ואת הדבר הפלאי שנקרא הסתרה, ואת

אחת את כל חבורות התווים הרגילות ונתנו הוראה חדשה: עכשיו תנגנו לבד. זה מעניין. זה שונה. אבל יוצאים מזה ניגונים טובים בעזרת השם.

הנשיפה החלודה שלי

צדיקים אומרים שכאשר אדם משתדל לעשות את שלו מתוך המציאות הפרטית שלו, נעשים מזה ניגונים. כשאתה מסתכל ליום החדש בעיניים, מסתכל על צורת התפאורה כפי שהיא מונחת רק אצלך, בחיים שלך, יש כאן לחן, שרק אתה יכול להלחין. ניגון, שרק אתה יכול לנגן.

מרגש לחשוב שהקב"ה אומר לכל אחת מאתנו בכל יום מחדש: תנגני לי ניגון.

יש לקב"ה המון מערכות שמנגנות לו ניגונים נפלאים ועוצרי נשימה. כל השמים ושמי השמיים, כל כוכבי מרום, כל צבאות של מעלה וצבאות של מטה, כל מערכות הבריאה, לא רק בעולם הגשמי שלנו עם הכוכבים ושביילי חלב ומערכות השמש, אלא גם בכל העולמות הרוחניים, הגלגלים והשרפים, המלאכים והאופנים.

כל מי ששותף בעולמו של השם יתברך שר לו שירה. כל המערכות שבכל העולמות שרות ומזמרות ומהללות ומשבחות את השם יתברך בביצועים עוצמתיים ועוצרי נשימה.

ובכל אופן, כל כך מדהים ולא נתפס, איך מכל המוזיקות המקצועיות והמשוכללות והמדהימות שמושמעות לפניו יתברך, הוא כביכול מניח הכול ובה לשמוע את המוזיקה שלנו.

בחוג, לאנשים שמתרחקים, ובפרט כהורים שהכאב הוא גדול מאוד מאוד. צריכה להיות לנו סיסמה כזאת: כל ההתרחקות היא רק כולה התקרבות.

מוכרח להיות שנפש שמתרחקת, פשוט הולכת למצוא מחדש את ההתקרבות האמיתית שלה.

לא שזה קל, ובטח שזה חס וחלילה לא מומלץ מלכתחילה. אבל בדיעבד, כשרואים כאלה דברים, להתעקש לתת את הפירוש של הצדיק. לצדיק אמיתי יש כוח אינסופי לפרש כל מצב לטובה גדולה. הוא אומר: זה נראה לך ייאוש? אין שום ייאוש בעולם כלל. זאת נראית לך התרחקות? באמת כל התרחקות. ההתרחקות היא רק כולה התקרבות!

כל העולמות שרים לקב"ה שירה. כל הבריאה, עם כל היופי והעוצמה, מנגנת כל הזמן. ובתוך כל הניגונים האלה הקב"ה אומר: בכס אין שינוי. השירה שלכם היא, כביכול, משעממת. אין בה דרמה, אין עלילה, אין עליות ואין ירידות. אני רוצה ללכת למקום שבו הנשימה נעתקת מרוב מתח: הוא יצליח? היא תצליח?

אני רוצה לשמוע ניגון מתוך עולם שהוא כמו גשר צר. אל הניגון הזה אני מתגעגע, ואליו אני נושא את עיניי...

הם מתרחקים ומשתתקים ומפסיקים לקיים את מה שהם גדלו עליו ומה שהוא הנכון, וזה כואב עד אינסוף, לראות ריחוק כזה ביהודי. אבל מצד שני, אומרים הצדיקים, לפעמים אדם מתרחק כל כך עד שהוא מגיע למקום מנותק מכל מי ומה שהיו ברקע, ואז פתאום הוא שומע את הצליל האמיתי שלו. הוא מרגיש געגוע אישי, פרטי, מעומק ליבו ונפשו, לקב"ה. חיבור חדש ואמתי לגמרי נוצר בין הנפש הזאת והנשמה הזאת לקב"ה.

כשיהודי מתרחק משמירת תורה ומצוות, זה נזק נורא במציאות. נזק אישי, נזק לעולם, נזק לעם ישראל ולשכינה הקדושה. צער נורא בכל העולמות. אבל הקב"ה כביכול משלם את המחיר. הוא מוכן לשאת את הנזקים. כי יש נשמות שרק ככה ימצאו את הניגון שלהן. אם הן לא היו מתרחקות מאוד, הן לא היו מוצאות את עצמן, ותמיד היו ממשיכות להדהד את הקולות של הסביבה. והקב"ה רוצה את הניגון האמיתי והפרטי של כל אחד מאתנו.

בתקופה הזאת, שרואים הרבה סיפורי חיים שכרוכים בסיבוב, בהתרחקות, צריך לדעת שכמו שאומר רבי נחמן, **"אבל באמת כל ההתרחקות היא רק כולה התקרבות"**. אנחנו צריכים לשנן את זה גם לעצמנו, במקומות הסודיים שלנו, שבהם אנחנו רואים נפילות, וגם

האמתי שלו, אפילו רק פעם אחת בחיים, הקב"ה מוכן לשאת הרבה נזקים במציאות.

הניגון שאנחנו אמורים לנגן, הוא לא ניגון שלחצו בו אי פעם על 'הפעל' ומאז הוא מנגן אוטומטית. אמנם גדלנו בתוך תורה ומצוות ובמידה מסוימת לחצו לנו על 'הפעל' כשהיינו קטנים. אבל תוך כדי הניגון הממשיך אנחנו עוברים את השינויים שלנו ואת ההתפתחות שלנו ואת הצמיחה שלנו ואת הגילוי האישי שלנו. יש סיפורי חיים מוגנים שמתגלגלים בתוך הקירות התומכים של תורה ומצוות. אנחנו נשארים במקום הצפוי, פחות או יותר, ותוך כדי חיים של תורה ומצוות מגלים את התווים הפרטיים, את המקומות הכואבים, ואיך משתנים ונבנים, גדלים ומתגלים.

אבל יש אנשים וסיפורי חיים שלא ימצאו את האמת שלהם, שלא ישמעו את עצמם ולא יזהו את הצליל הנכון, הפרטי, הנולד ממש מתוכם, עד שהם יתרחקו מהכול ויעזבו את הכול. כי כל זמן שהם בתוך מערכת, הם מופעלים בצורה חיצונית ולא מצליחים להתחבר לפנימיות שלהם.

ולפעמים הקב"ה נותן לאנשים להתרחק מאוד מכל מה שהם ידעו והכירו, מכל מה שהם התחנכו וגדלו לקיים ולעשות, כדי לשמוע את הניגון הפרטי והאמיתי שלהם.

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. פשוט: **עלמא דאורייתא**. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'חניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבצו (יו"ע ע"י ארגון 'הקבצו') - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com
עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים ל'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבצו',

המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה. להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com
בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!"

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נו"ד)

עיצוב גרפי ועימוד: דוד בארי 054-8426868